

Gullnál fyri bjarging

Nakrir føroyingar, sum ikki vilja hava sitandi á sær, at tað mestsum altíð eru útlendsk bløð ella fyrítøkur, sum eru fyrstar at koma við rósandi viðurkenningum til føroyingar, sum á einhvønn hátt hava sett seg sjálvan í váða fyri at bjarga øðrum, hava nú í eina tíð við gullnálina sýnt hesum føroyingum viðurkenning fyri bjargingaravrik teirra.

Seinastur at fáa nálina var Kári Niclasen í Toftum í Vági, sum í vár bjargaði manni, sum dottin var niður millum skip og bryggju í Vági.

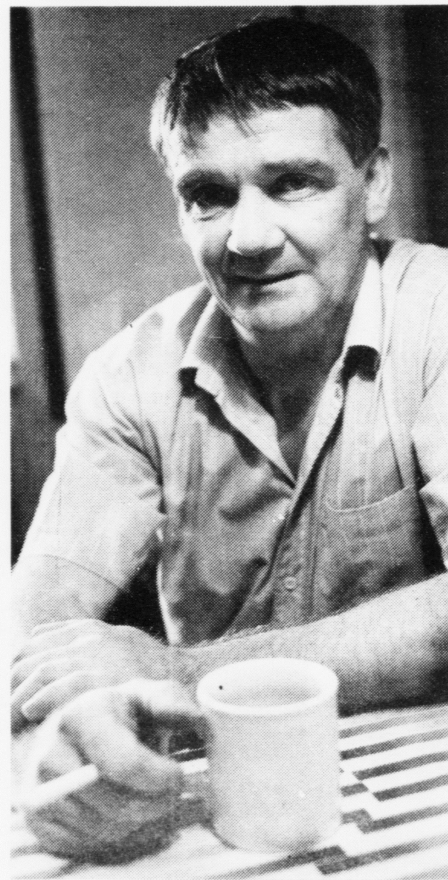
Aðrir, ið higartil hava fingið «bjargingarnálina» eru: Páll Jensen úr Havn,

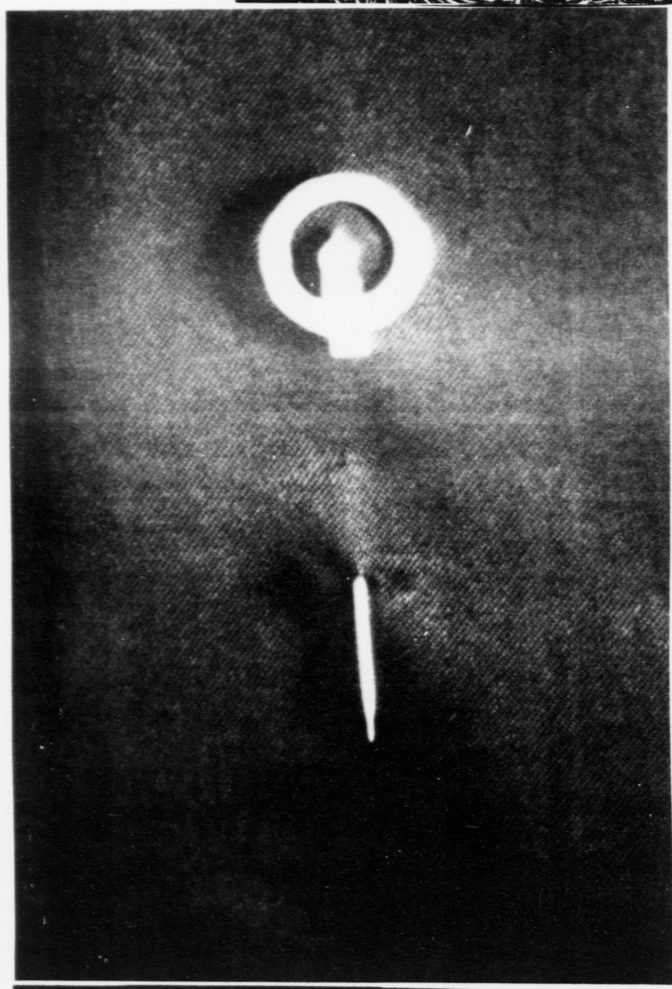
sum við manning síni á sinni bjargaði ikki færri enn 211 vietnamesiskum flóttafólkum. Anfinnur Brekkstein av Velbastað, sum á eini ólav søku bjargaði einum fólk frá druknivanlukku á Havnarvág, Johan Hilmar Danielsen úr Nólsoy, sum ígjøgnum síni 28 ár sum havna-meistari á Nordafar í Føroyingahavnini hevur bjargað fleiri frá druknivanlukku, Finn Terji Samuelsen av Tvøroyri fyri bjargingina av einum smádrongi á vatninum á Eiði, 15 ára gamli Mikkjal Helmsdal úr Havn, sum bjargaði einum drongi frá druknivanlukku í svimjihylinum í Havn.

Ónevndu stigtakararnir til bjargingarnálina ivast ikki í, at eisini onnur hava nálina uppiborna fyri bjargingar seinnu árin og heita tí inniliga á fólk um at boða bløðum og øðrum fjølmiðlum frá tilburðum, har fólk seta seg í váða fyri at bjarga øðrum.

Okkurt bjargingarfólk verður ikki «avdúkað», men tey verða fleiri, fáast fólk ikki at boða fjølmiðlunum frá hesum tilburðum — og tað var ikki ætlanin.

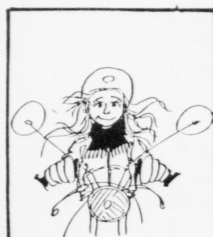

Páll Jensen, skipari úr Havn, sum á sinni við skipi og manning síni bjargaði teimum 211 vietnamesisku flóttafólkunum.

tíðindablaðið
sosialurin

— er altíð
á staðnum

altíð undir hjálmi
tá ið tit súkla

Tinnur

Tað regnar á tún og tekjur

Tað regnar á tún og tekjur og í mínum hjarta við; eg róði út, var til bjarga ei heldur har fann eg frið.

Ælingur, sirm og oysregn! Grótið og grasið er vátt; tað regnar í mínum hjarta, og alt er bert grátt í grátt.

Tað regnar í mínum hjarta, sjálvur eg veit ei hví, á byttisliga hjarta, sig, nær man tað slíta í?

Ongantið sást tú, hjarta, størri og daprari sorg, enn regnið, ið bara regnar á tún og tekjur og torg.

(Paul Verlaine)